

b) Jeśli na pytanie siódme lit. a) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy podanie obszaru o dwudziestokrotnej lub stukrotnej wielkości pola objętego eksperymentem biorąc pod uwagę ochronę interesów prywatnych (ochrona przedsiębiorstwa wraz z znajdującymi się tam osobami i produktami) i publicznych (zapobieganie sabotażowi w celu wspierania rozwoju biotechnologicznego w Niderlandach) jest proporcjonalne?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12.3.2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG Dz.U. L 106, s. 1.

(²) Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28.1.2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG, Dz.U. L 41, s. 26.

2. Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze znaczenie ma okoliczność, iż Austria, gdzie pozostaje rozwiedziona małżonka, który zamieszkuje i pracuje zawodowo wyłącznie tam, przyznaje temu mężczyźnie pod pewnymi warunkami prawo do zasiłku rodzinnego (na dziecko), jeżeli rozwiedziona małżonka nie jest już uprawniona do tego zasiłku?

3. Czy z rozporządzenia nr 1408/71 wynika uprawnienie rozwiedzionej małżonki do zasiłku rodzinnego (na dziecko) względem Austrii, gdzie mieszka i pracuje zawodowo rozwiedziona małżonka i ojciec dziecka, jeżeli okoliczności wskazane w pytaniu pierwszym zostaną zmienione w ten sposób, że małżonka podejmie w nowym państwie członkowskim działalność zawodową?

(¹) Dz.U. L 149, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 7 sierpnia 2008 r. — Romana Slanina przeciwko Unabhängiger Finanzsenat Aussenstelle Wien

(Sprawa C-363/08)

(2008/C 285/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Romana Slanina

Strona pozwana: Unabhängiger Finanzsenat Aussenstelle Wien

Pytania prejudycjalne

1. Czy z rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (¹) (zwanego dalej: rozporządzeniem nr 1408/71) wynika, że niewykonywająca działalności zawodowej rozwiedziona małżonka mężczyzny zamieszkałego i nieprowadzącego działalności na własny rachunek w Austrii zachowuje względem Austrii prawo do zasiłku rodzinnego (na dziecko), w sytuacji gdy obiera miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim i przenosi tam główny ośrodek jej życiowych interesów, i jeżeli nadal nie wykonuje tam działalności zawodowej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 11 sierpnia 2008 r. — Agrana Zucker GmbH przeciwko Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft

(Sprawa C-365/08)

(2008/C 285/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Agrana Zucker GmbH.

Strona pozwana: Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (¹) należy interpretować w ten sposób, że częścią wymiaru tymczasowej składki restrukturyzacyjnej ma być również kwota cukru, która nie może zostać wykorzystana z powodu wycofania zapobiegawczego w rozumieniu art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 290/2007 z dnia 16 marca 2007 r. ustalającego, na rok gospodarczy 2007/2008, współczynnik procentowy, o którym mowa w art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 (²)?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. jest zgodny z prawem pierwotnym, a w szczególności z zasadą proporcjonalności oraz z wynikającym z art. 34 WE zakazem dyskryminacji?

(¹) Dz.U. L 58, s. 1.

(²) Dz.U. L 78, s. 20.

Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-369/08)

(2008/C 285/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że pkt 2.1 załącznika VIIIb do Straßenverkehrszulassungsordnung (ustawa o dopuszczaniu do ruchu drogowego, zwana dalej „StZVO”) narusza art. 43 w związku z art. 48 WE;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 43 akapit pierwszy WE zakazane są wszelkie regulacje ograniczające swobodę przedsiębiorczości obywateli jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego. Z art. 48 WE wynika, że postanowienia traktatu dotyczące swobody przedsiębiorczości dla spółek mających statutową siedzibę, zarząd lub główne przedsiębiorstwo wewnątrz Wspólnoty, odpowiadają postanowieniom, które stosują się do osób fizycznych będących obywatelami państw członkowskich. Przepisy o równym traktowaniu zakazują nie tylko oczywistej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo lub w przypadku spółek ze względu na siedzibę, lecz również wszelkich ukrytych form dyskryminacji, które wskutek zastosowania innych cech rozróżniających faktycznie prowadzą do takiego samego skutku.

Zgodnie z pkt 2.1 załącznika VIIIb do StZVO organizacja kontrolująca prowadzenie badań technicznych względnie badań bezpieczeństwa i odbioru pojazdów może uzyskać pozwolenie w Niemczech wyłącznie wtedy, gdy tworzona jest i utrzymy-

wana przez co najmniej 60 niezależnych i zawodowo czynnych rzeczoznawców samochodowych, przy czym na obszarze objętym pozwoleniem swoją siedzibę musi mieć co najmniej tyłu inżynierów kontroli, aby na 100 000 dopuszczonych tam pojazdów i przyczep przypadał jeden i nie więcej niż 30 inżynierów kontroli.

Zdaniem Komisji wymóg ten stanowi niedopuszczalne ograniczenie swobody przedsiębiorczości, które jest niezgodne z art. 43 WE, ewentualnie w związku z art. 48 WE. Wymóg, aby organizacja tworzona była wyłącznie z minimalnej ilości niezależnych i zawodowo czynnych rzeczoznawców, stanowi ograniczenie jakościowe, ponieważ przedsiębiorstwa, które chciałyby wykonywać wspomnianą działalność, zmuszone są przyjąć określoną strukturę. Wymóg ten oznacza w szczególności wykluczenie pracowników zależnych, którzy nie mogliby być członkami takiej organizacji kontrolnej. Poza tym sporny przepis ustanawia też ograniczenie ilościowe, gdyż przewiduje on dla takiej organizacji kontrolującej minimalną ilość członków. Te wymogi zatwierdzenia organizacji uniemożliwiają każdemu podmiotowi gospodarczemu mającemu zgodnie z prawem siedzibę w innym państwie członkowskiego, mającemu inną formę prawną lub strukturę wewnętrzną, oferowanie usług kontroli technicznej. W końcu wymóg, aby na obszarze objętym pozwoleniem siedzibę miało tyłu inżynierów kontroli, by na każde 100 000 dopuszczonych pojazdów i przyczep przypadał jeden inżynier kontroli, stanowi w tym zakresie ograniczenie niezgodne z art. 43 WE (w związku z art. 48 WE), ponieważ kryterium to traktuje gorzej przede wszystkim osoby prawne, które mają już siedzibę w innych państwach członkowskich, a których inżynierowie niekoniecznie mają siedzibę na obszarze objętym pozwoleniem.

W niniejszym przypadku nie znajdują zastosowania ani art. 45 WE, ani art. 46 WE.

Zgodnie z art. 45 WE postanowienia traktatu w przedmiocie swobody przedsiębiorczości nie mają zastosowania do działalności, która w jednym z państw członkowskich jest związana, choćby przejściowo, z wykonywaniem władzy publicznej. Brak jest jednak wynikających z utrwalonego orzecznictwa kryteriów bezpośredniego i specyficznego wykonywania władzy publicznej w przypadku działalności organizacji kontrolnych, w szczególności przy prowadzeniu badań technicznych. Ani fakt, że organizacje kontrolne mają decydować o przyznaniu lub pozbawieniu plaketek kontrolnych, ani nadzór państwowy nad tymi organizacjami nie dowodzi ich zadań o charakterze władzy publicznej. Po pierwsze ostateczna decyzja o odmowie plakietki kontrolnej może zastać podjęta wyłącznie przez właściwy podmiot (tj. urząd komunikacji) w danym kraju związkowym, a nie przez organizację kontrolną. Organizacje kontrolne mają raczej rolę pomocniczą i przygotowawczą wobec urzędu komunikacji. Po drugie z faktu, że państwo sprawuje nadzór na określonymi instytucjami, nie można wyciągać wniosku, że wszystkie rodzaje działalności wykonywanej przez takie nadzorowane instytucje związane są z wykonywaniem władzy publicznej. Również na wypadek, gdyby niektóre rodzaje działalności organizacji kontrolnych miałyby być postrzegane jako wykonywanie władzy publicznej, wykluczenie badań technicznych pojazdów z zakresu zastosowania swobody przedsiębiorczości prowadziłoby